

Hồi 27

Tên Đúng Mà Người Không Đúng

Thách sạn vừa lớn vừa trang nhã, trong phòng cũng khá rộng và rất sang. Khi hai người vào phòng ngồi xuống thì đã có ngay một tên tiểu nhị cung kính đứng hầu để nghe sai khiến.

Đỗ Nghị khoát tay:

- Hãy ra ngoài mang trà vào cho Phí gia dùng.

Tên tiểu nhị bước ra rồi quay trở vào ngay, trên tay hắn đã có một mâm trà.

Thật không còn chu đáo nào hơn nữa, chưa sai bảo mà chúng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đỗ Nghị khoát tay, tên tiểu nhị khúm núm bước ra, và hắn khép cửa gài then cẩn thận.

Thấy Đỗ Nghị muốn nói chuyện, Phi Độc Hành lên tiếng trước:

- Xin Đỗ huynh cho phép đệ rửa mặt...

Đỗ Nghị cười đứng dậy.

Cho dầu trong bụng có nôn nóng cách mấy, hắn biết cũng phải làm cho đối phương khoan khoái, một khi trong lòng khoan khoái rồi thì câu chuyện hơi khó cũng có thể lọt lỗ tai.

Hắn đưa Phi Độc Hành vào phòng rửa mặt rồi nhẹ tay khép cửa và trở ra ngồi xuống đợi chờ.

Không ai hiểu cha bằng con, không ai biết ruột gan chủ nhân bằng... dày tớ. Đỗ Nghị đang nhìn thấy tim đen của lão họ Đào.

Tại Trương Gia Khẩu, qua sự giới thiệu của Tố Quân, lão đã vì quá cẩn thận mà buông lời cơ hội, trong bụng lão đang tiếc hùi hụi, cho nên nếu nói được Phi Độc Hành bằng lòng theo về với lão thì đó là một đại công.

Vì thế, cho dầu Phi Độc Hành không hé môi, hắn cũng phải cố tìm cách gợi ý, hướng chi bây giờ họ Phí đã “ra về” rồi, tự nhiên họ Đỗ càng dễ xông vô.

Như đang biết có kẻ đang đợi mình vì cái lợi của họ, Phi Độc Hành cố tình rửa mặt một cách thật là... kiểu cách, hắn soi gương kỳ cọ, lau xong lại nặn thêm một vài giọt mụn, đầu mụn hãy còn non, hắn cũng cứ tẩn mẩn.

Cho mãi đến lúc độ chừng Đỗ Nghị ngồi đã quá mỏi rồi, hắn mới ném cái khăn vào bồn và chậm chậm bước ra.

Vừa làm bộ hối hả, hắn vừa cười nói:

- Quá cát bụi bám cứng mặt mày, xin lỗi, chắc Đỗ huynh đợi quá lâu.

Đỗ Nghị vừa châm trà vừa đáp:

- Đâu có, đâu có... chỉ sợ trà hơi nguội là mất ngon...

Nhắm một ngụm trà, Phi Độc Hành phe phẩy quạt:

- Hình như trời nổi giông mưa hay sao mà nóng nực quá, Đỗ huynh có nghe thấy như thế hay không?

Không ngược giông, Đỗ Nghị cũng đã nóng rồi, hắn không trả lời mà hỏi lại:

- Phí huynh, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ ?

Phi Độc Hành vẫn bằng một dáng điệu ung dung, hắn đưa tay xoa xoa cằm và nói:

- Đỗ huynh thấy bộ râu của tôi có rậm lắm không, chắc phải cạo bộ râu nguy hiểm này mới được...

Hiểu được phần nào trong câu nói đó của Phi Độc Hành, Đỗ Nghị cười cười:

- Không cần lắm đâu Phí huynh, ở đây chỉ có hai người chúng ta chớ có ai đâu.

Phi Độc Hành nhìn trôn trôn ngoài cửa sổ hồi lâu mới quay lại nói:

- Đỗ huynh, lòng tốt của Đỗ huynh tôi biết và tôi nguyện ghi nhớ vào lòng, chỉ có điều tôi không thể ở lại Kinh Sư lâu hơn, mà cũng sợ không thích hợp với quan trường.

Đỗ Nghị cau mặt:

- Sao vậy, Phí huynh ? Ít nhất cũng phải có nguyên nhân...

Phi Độc Hành trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tôi đã có nói với Đỗ huynh rồi, tôi không thể thất tín cùng bằng hữu.

Đỗ Nghị lắc đầu:

- Điều đó thì tôi đã biết, nhưng vừa rồi Phí huynh bảo không thích hợp với quan trường thì...

Phi Độc Hành vụt đứng lên vỗ vỗ vào vai Đỗ Nghị:

- Đỗ huynh, tôi biết Đỗ huynh vốn là kẻ có lòng, thế nhưng... mấy ngày nay trên khoảng đường xa mệt nhọc quá rồi, anh nên về nghỉ, vả lại tôi hãy còn ở đây mấy ngày nữa, hôm khách thông dong rồi mình nói chuyện với nhau.

Đỗ Nghị cũng đứng lên theo, nhưng hắn vẫn còn chưa thỏa mãn:

- Phí huynh...

Phi Độc Hành khoát khoát tay:

- Đỗ huynh, hôm khác đi, xin cho gởi lời đa tạ Đào lão gia đã có lòng chiếu cố.

Biết không thể nói chuyện được với Phi Độc Hành bữa hôm nay, thái độ của hắn quá rõ ràng và một khi đã hẹn thì vẫn còn cơ hội, nghĩ thế nên Đỗ Nghị đành phải cáo từ.

Hắn biết làm thế nào Phi Độc Hành cũng phải thối lộ tâm tình với hắn, vì nếu không thì không khi nào họ Phí lại “xì hơi” như thế.

Nhưng bất cứ một việc gì, càng có tánh cách quan trọng nhiều chừng nào, càng phải hết sức e dè. Phi Độc Hành nhứt định cũng phải giữ gìn, chớ không thể nói ngay ra được.

Trước khi đi, Đỗ Nghị hãy còn cố tỏ vẻ quan tâm, hắn ân cần căn dặn thế nào ngày mai hắn cũng sẽ đến thăm.

Phi Độc Hành nhìn theo dáng hấp tấp đi ra cửa của Đỗ Nghị và mỉm cười, nụ cười khó hiểu...

Đỗ Nghị khuất ngoài cửa thì Phi Độc Hành lại dời tia mắt qua dãy hành lang bên trái, tại đây có một người trung niên mặc áo xanh đang đứng một mình.

Đôi mắt người trung niên áo xanh vốn nhìn chăm về phía Phi Độc Hành, nhưng khi Phi Độc Hành quay lại thì hắn lật đật nhìn sang hướng khác.

Chuyện đó không thể qua được tia mắt sắc bén của người đối diện, Phi Độc Hành làm như không chú ý, hắn chậm chậm bước vào phòng.

Vào phòng nhưng không khép cửa, vì chỉ một thoáng sau hắn lại bước ra, hắn chỉ tắt đèn chớ không thay y phục.

Y như một kẻ nhàn hạ, Phi Độc Hành chấp tay sau đít đi dọc theo dãy hành lang và đi thẳng ra ngoài.

Phi Độc Hành vừa bước hết dãy hành lang thì người trung niên áo xanh khi nãy quay mặt lại, hắn đưa tay lên vẫy vẫy, lập tức phía bên kia phòng có một gã đại hán áo đen ló ra gật đầu và bám sát theo Phi Độc Hành.

Ra khỏi hậu viện, Phi Độc Hành đi thẳng lại quầy tiền, chỗ viên quản lý, hắn căn dặn hãy để cửa phòng vì hắn chỉ đi dạo mát một chút chớ không phải đi xa.

Gã đại hán áo đen khựng lại một chút, nhưng khi Phi Độc Hành đi ra cửa thì hắn lại bám riết theo.

Không biết người trung niên áo xanh và gã đại hán áo đen này thuộc phe phái nào, nhưng bằng vào thái độ đó, chắc chắn họ không phải đồng bọn cùng Đỗ Nghị.

Phi Độc Hành ra khỏi khách sạn, đi được chừng năm trượng, bỗng từ bên hiên nhà phía trái có một gã thanh niên ốm nhỏ thoáng ra bám sát theo.

Gã đại hán áo đen nối đuôi Phi Độc Hành từ khách sạn vừa chạm mặt gã thanh niên ốm nhỏ, hấn bỗng khựng ngang, chân hấn trù trù chậm lại...

oOo

Tại Bắc Kinh, nơi nào cũng có thể là chỗ ăn chơi, nhưng nổi tiếng nhứt có lẽ chỉ có hai chỗ: Thiên Kiều và hẻm “Thần Tiên”.

Đúng như Đỗ Nghị nói với Phi Độc Hành, cái ngõ hẻm này nổi tiếng đã lâu, nó có một cái tên khác, nếu tính hơn, trước kia nói còn có nhiều tên, nhưng bây giờ thì cái tên xem chừng hợp nhứt, vì thế, thiên hạ chắc chắn sẽ không bao giờ thay đổi.

Không ai có thể chối cãi rằng khi nhập vào cái hẻm này, không cần tu luyện, bất cứ người nào cũng đều có thể thành... tiên, vì những người có mặt sẵn trong đó, tự nhiên là người đẹp, vốn đã là tiên và đã được liên tiếp rớt khách nhứt định không thể là... phạm tục.

Bất cứ địa phương nào, gần như là thông lệ, gần như là qui tắc, cứ hễ có “chị em ta” là phải có thêm sòng bạc, có sòng bạc là phải có những tay “anh chị”, mà một khi đã có những cuộc giải trí ồn ào như thế thì nhứt định phải có những nhân vật “lăn” vào gây thế lực, người ta thường gọi những chỗ như thế là “ngọa hổ tàng long”.

Những “con rồng, con cọp” của võ lâm mà chịu khó nằm nghỉ như thế thì hãy coi chừng.

Con cọp một khi trương nanh múa vuốt, con rồng khi chờn vờn uốn lộn khoe mình, trường hợp đó quả thật không một ai muốn thấy gần, thế nhưng con cọp chịu nằm yên, con rồng bằng lòng dấu mặt thì lại là chuyện đáng e dè hơn nữa.

Hẻm “Thần Tiên” là một trong những chỗ “ngọa hổ tàng long”.

Hẻm “Thần Tiên” là chỗ đèn nhiều nhứt Bắc Kinh, đèn đã nhiều mà lại nhiều đèn đẹp, kiểu đã đẹp mà màu sắc cũng thật huy hoàng.

Có người đã nói một câu mới nghe qua tưởng chừng như quá đáng, nhưng có quan sát tại chỗ mới thấy thật không ngoa. Họ bảo rằng trên đời có bao nhiêu màu sắc, có bao nhiêu ánh sáng, đã gom hết lại, chia cho hẻm “Thần Tiên” bốn phần, Thiên Kiều ba phần, còn lại ba phần rải cho khắp cùng thiên hạ.

Câu nói đó nhứt định là phải có phần “khuếch đại”, nhưng công bình mà xét, hẻm “Thần Tiên” quả cũng cần cho “khuếch đại” lên như thế.

Bất cứ về phương diện nào, hẻm “Thần Tiên” cũng hơn tất cả.

Ngựa xe tuy không dám nói là như nước, nhưng người thì quả thật phải xen vào nhau, có hạng ưỡn ngực, ngẩng đầu, có hạng đội nón sùm sụp, mà dầu sang dầu hèn, khi đã đặt chân vào hẻm “Thần Tiên” thì có nhiều điểm “được” giống và nhiều điểm được ngang hàng.

Ngắm ngẫm, có thể có những lối tiếp rước qua cái nhìn dáng dấp, thế nhưng bên ngoài vẫn y một cách, nếu không sành đời thì rất khó thấy sự phân biệt đối xử rõ ràng.

Nhút là khi đặt chân vào xóm “Chị em ta”

Xóm “chị em ta” cũng được gọi là Kỷ Viện.

Nhưng những kẻ đến đây đều là bậc hào hoa phong nhã, vì thế người ta đã bôi chữ “Kỷ” để thay vào đó một hoặc nhiều chữ khác, chẳng hạn như chữ “Nghinh Xuân”, “Trường Dạ”...

Cái “Viện” mà Phi Độc Hành vào là viện “Vạn Hoa”

“Vạn Hoa Viện”.

“Muôn hoa”, nghe đến hai tiếng đó là ai cũng có thể hình dung chỗ đó là chỗ nào, chắc chắn không phải thứ “hoa” bằng cành, mà đó là... người đẹp.

Bất cứ một cái “Viện” nào cũng phải có người tiếp đón, thường thường đó là một gã đàn ông, phải vừa biết “lễ” mà cũng phải biết võ, ít nhất cũng phải có ba miếng phòng thân và dưới tay nhút định phải có nhiều tay em hộ vệ.

Con người đó, thường được gọi là “Nhị Gia”, trong giới đó cứ nói đến “Nhị Gia” là người ta biết ngay phải có cung cách như thế nào, từ những “chị em ta” đến khách tìm hoa cũng đều phải biết.

Phi Độc Hành đã gặp một “Nhị gia” trong hẻm Móng Ngựa ở Trương Gia Khẩu, cho nên khi vào đến “Vạn Hoa Viện” là hấn trở thành... quen thuộc.

Gã “Nhị Gia” vừa dọn bộ mặt cầu tài ra nghinh tiếp thì hấn đã dúi vào tay y một vật dèm đẹp, cứng cứng và sáng choang như... bạc.

Đã sẵn có nụ cười “thường trực”, gã “Nhị Gia” chớp được vật sáng ấy là mắt hấn đã sáng lên và hấn bỗng đâm tức vì cái miệng của hấn đã có chứng, giá như có thể banh ra thêm, chắc hấn cũng không hề tiếc để cười với vị khách hào hoa này một cái cho đáng đồng tiền bát gạo.

Vừa khom mình mời khách ngồi, thì lập tức trên tay hấn đã có ngay một khay trà, thân mình hấn cong thêm một chút, hấn nói:

- Đại gia mới đến lần đầu, chẳng hay có cần...

Hấn chưa nói hết câu, thì bên phòng kế bỗng có tiếng đàn bà the thé:

- Lục Vân đâu, tiếp khách nghe.

Phi Độc Hành sửng sốt...

Sao lại “Lục Vân” ?

Người đàn bà mà hấn muốn tìm lại ở đây sao ?

Hấn quay lại nói với “Nhị gia”:

- Ta muốn người đó tiếp.

Gã “Nhị gia” ngạc nhiên :

- Đại gia bảo...

Phi Độc Hành đáp nhanh:

- Lục Vân.

Gã “Nhị gia” nhìn khách thật sâu và toét miệng cười :

- Lục Vân đang có khách, ở đây còn nhiều “em” khá lắm, không kém Lục Vân...

Phi Độc Hành cho tay vào lưng và lấy ra một vật đẩy tới trước mặt “Nhị gia”.

Hấn không nói nhưng vật ấy đã nói thay, nói có hiệu lực hơn, vì nó là vật sáng lấp lánh, không phải màu trắng như vật hồi nãy mà là màu vàng, vàng hực.

Gã “Nhị gia” mở tròn đôi mắt và hấn vụt khom mình sâu hơn, giọng hấn càng cung kính như đang đứng trước... tổ tiên:

- Làm... làm sao... mà được, ai không được chứ đại gia thì được, xin đại gia đợi một chút, tiểu nhân vào trong đưa người đẹp ra ngay.

Hấn lùi lại và quay vào trong, nhưng mặc dầu có gấp, hấn cũng vẫn không quên cầm nhanh thỏi vàng đang đặt trên bàn.

Phi Độc Hành đứng nhìn theo, mắt hấn ngời ngời, khoảng giữa chân mày hấn như sâu thêm với những đường nhăn khốn khổ.

Không biết có phải người đàn bà ấy hay không, nhưng hấn nghĩ không thể có sự trùng tên trùng nghề như thế.

oOo

Bất cứ một cô gái nào khi đã “vào nghề” là đều có những ngón sở trường.

Trước khi tiếp một người khách nào, họ cũng đã được báo cho biết tánh tình và mức độ “hào hoa” của người khách đó.

Tự nhiên, những gì thuộc về người khách họ sắp tiếp cũng đều đã được “Nhị Gia” thông báo vì tên này đã có “giảo nghiệm” trước rồi.

Cô gái có tên Lục Vân, nếu không thể nói là đẹp thì cũng không chê vào đâu được, nàng khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, ngoài thân hình nở nang cân đối,

nàng còn được một nét khả ái trời ban là đôi mắt. Đôi mắt không to lắm nhưng đen lay láy và sáng long lanh.

Trước khi hé miệng cười và lên tiếng, nàng đã vận đủ “nội ngoại công phu” để ném vào mặt khách một cái nhìn, moi cạn túi.

Chắc chắn nàng đã được “Nhị Gia” thì thầm cho biết trước nên nàng đã áp dụng ngay ba “chữ” trong bảy “chữ” nhà nghề, vừa liếc mắt vừa uốn mình cho bộ ngực vốn đã cao, thêm cao chút nữa và tự nhiên là phải có nụ cười “điên đảo” theo luôn.

Phi Độc Hành bỗng nghe thất vọng.

Không phải cái uốn mình của nàng quá vụng về, cũng không phải tia mắt và nụ cười của cô gái thiếu phần quyến rũ, vì hẳn đâu có thì giờ để thưởng thức về những món đó, hẳn đang tìm bộ mặt của người quen.

Hắn thất vọng vì chuyện đó.

Nhưng hắn chưa kịp nói thì từ gian phòng bên vụt nhảy ra một gã đại hán áo đen.

Con người này không cao lớn lắm, nhưng thân hình khá chắc, hai tay áo hắn xắn lên cao, khuy nút phanh ra lộ bộ ngực lực lưỡng, hắn trừng trừng đôi mắt lửa vào mặt “Nhị Gia”:

- Khốn kiếp, người dẫn nàng đi đâu đó, bộ ta không có bạc thồn vào họng người à ?

Gã “Nhị Gia” có phần sợ sệt, hắn nói:

- Bành gia, xin bớt giận, thật tình tôi không biết Lục Vân đã được Bành gia gọi trước.

Gã họ Bành giận dữ :

- Đừng có già hàm, ông vãi cho rớt răng ra bây giờ, mẹ họ, hơi có bạc là trở mặt khốn kiếp, bạc có cứng hơn sắt không nè ?

Tiếng “nè” của hắn có kéo nhàn ra nhưng không dài lắm, vì tay chân hắn đã nhấc lên...

Một tát tai nhoáng lửa, thêm một cú đá ngang hông, tội nghiệp cho gã “Nhị Gia” bò càn dưới đất.

Cô gái Lục Vân hoảng hốt co rút vào góc tường.

Phi Độc Hành ôn tồn:

- Vị bằng hữu xin đừng giận, nếu Lục Vân cô nương do bằng hữu gọi thì xin cứ tự tiện đưa đi.

Gã họ Bành trừng mắt:

- Đưa đi ? Mẹ họ, ngon quá vậy ? Muốn thì người kéo vào mình, khi không muốn thì xô cho người khác. Mẹ, tên này mà lại đi hốt của thừa của thiên hạ đấy à ?

Hắn hăm hăm bước tới và đưa nắm tay lên:

- Đừng có tưởng muốn sao là được vậy, ông cho người ném thử quả đấm này cho chừa cái tội trịch thượng về sau...

Hắn nói một lượt với cánh tay, khi nói chưa dứt câu thì nắm tay đã tới.

Chiêu thế thì chỉ hơn kẻ “tay ngang” một chút, nhưng phải công nhận gã họ Bành này có sức lực hơn người, nắm tay hắn đánh tới cũng khá nhanh và tiếng gió nghe thật dữ.

Phi Độc Hành cười :

- Người ta đã nhịn rồi mà vẫn còn làm dữ, đó là chuyện đại...

Bàn tay của Phi Độc Hành đưa lên khi câu nói chưa dứt và gã họ Bành như chạm vào cột sắt, cánh tay của hắn dội ngược ra sau, thân hình phục phịch của hắn văng tuốt ra ngoài, đụng ngay vào cánh cửa, ngã ập về phía trước.

Phi Độc Hành đứng nhìn hắn làm thỉnh.

Tuy bị một vố quá đau, nhưng cũng vốn là kẻ gan lì, gã họ Bành kéo ống quần lên, rút ngón chủ thủ gài trong ống giày, nhảy dựng lên lao thẳng vào Phi Độc Hành.

Cô gái Lục Vân vừa thấy ánh thép là xanh mặt, hai tay cô ta che lấy mắt la lên một tiếng thất thanh...

Và cũng liền theo đó, một tiếng rú tiếp theo, gã họ Bành văng tuốt ra ngoài cửa, ngón chủ thủ đã về tay Phi Độc Hành.

Lần này thì phải một lúc khá lâu, gã họ Bành mới bò dậy nổi, Phi Độc Hành móc một nén bạc đặt lên bàn và đi thẳng ra ngoài.

Gã họ Bành hầy còn hậm hực:

- Khốn kiếp, có giỏi thì cứ ở lại đây...

Phi Độc Hành quay lại mỉm cười :

- Trong vòng hai tiếng đồng hồ, ta chưa rời khỏi ngõ hẻm này, nếu cần người cứ đến tìm ta.

Bên ngoài bây giờ đã có khá đông người, hình như chuyện đụng chạm bên trong đã làm khinh động...

Phi Độc Hành vừa bước ra khỏi cửa thì thấy gần cuối dãy hành lang có hai tên đại hán đang đứng chắn ngang, bên sau hai tên có râu có mấy tên đang xoắn áo hầm hầm.

Gã “Nhị Gia” chạy theo kéo áo Phi Độc Hành :

- Đại gia, không được rồi, không nên ghẹo hấn...

Phi Độc Hành quay lại cau mày:

- Sao vậy ?

Gã “Nhị Gia” đứng run khan:

- Không được, hấn là người hộ vệ của Hồ Tam Nương...

Phi Độc Hành gật gù:

- A... như vậy thì ta sẽ trốn hấn, cảm ơn.

Hấn bỏ đi ra phía trước, bên sau hai gã đại hán bám theo.

Hình như cố không buông, nhưng sự thảm bại của gã họ Bành cũng đã làm cho chúng đâm ngán, tuy vẫn theo sau nhưng không dám xáp lại gần.

Đám người hiếu kỳ cũng sợ vạ lây nên tản mác bỏ đi, gã “Nhị Gia” và cô gái tên Lục Vân lấp ló nhìn theo nhưng cũng không dám bước ra ngoài.

Phi Độc Hành thông dong bước đi ra khỏi Vạn Hoa Viện, hấn ra tới ngoài đường hẻm không thấy đám đại hán đó theo nữa, có lẽ chúng rút đi hướng khác.

oOo

Kiểm nát hết các xóm trong hẻm “Thần Tiên”, Phi Độc Hành vẫn không tìm ra người mà hấn kiếm.

Hấn đâm thắc mắc không hiểu tại sao cô gái trong Vạn Hoa Viện lại lấy tên là Lục Vân.

Cũng có thể trước kia vì có Lục Vân ở đây, nhưng bây giờ không có, hoặc có nhưng lại không còn lấy tên đó nữa.

Thế nhưng, có một điều lạ là hấn đã hỏi thật kỹ, hấn hỏi cô gái tên Lục Vân từ Trương Gia Khẩu đến đây, nhưng bất cứ ai cũng đều lắc đầu không biết.

Tại chung quanh Vạn Hoa Viện, có nhiều người biết, nhưng họ cũng chỉ Lục Vân là cô gái do gã “Nhị Gia” dẫn ra cho hấn khi này, chớ không còn có người nào khác nữa.

Lúc từ trong một xóm cuối cùng đi ra, Phi Độc Hành chợt thấy có khá đông người chặn ngay trước mặt.

Cầm đầu cũng vẫn là gã họ Bành.

Dấu máu vì va vào khung cửa trên mặt hấn vẫn chưa khô.

Theo sau hấn còn có bảy tám tên, tên nào cũng sát khí đằng đằng.

Gã họ Bành nhìn thẳng vào mặt Phi Độc Hành giọng hấn gần gần:

- Giỏi lắm, tiểu tử, người quả đúng là tên không sợ chết.

Phi Độc Hành cười:

- Nếu sợ chết thì ta đâu có đụng vào người? Nhưng cũng đừng có làm cho thiên hạ hoảng sợ, ở đây là chỗ làm ăn của đông người, chúng ta có thể tìm một nơi vắng hơn mà nói chuyện.

Vừa nói, hấn vừa quay mặt bỏ đi dọc theo ngõ hẻm.

Đám đại hán bám theo và gã họ Bành lên tiếng :

- Tiểu tử, người đã chọc vào bọn ta thì cho dầu có chấp cánh cũng không bay được nữa đâu ?

Phi Độc Hành cười :

Sao lại có chuyện bay ? Nếu ta muốn “bay” thì các người làm sao tìm được ?

Hấn quẹo qua một hẻm nhỏ, con đường này tương đối vắng và hấn nói luôn:

- Khoảng này xem chừng yên tĩnh đó, cứ đi vào chút nữa xem sao.

Hấn quay mình đi trước, đám họ Bành xông tới và thành linh từ trong một con đường hẻm nhỏ vắt ngang chợt lộ ra một tên đại hán ốm tong teo.

Gã đại hán đó đi ngang lại trước mặt gã họ Bành đưa bàn tay khoa khoa trước mặt.

Đám họ Bành không biết thấy vật gì, nhưng cả bọn cùng khựng lại...

Tên đại hán ốm cao hất mặt:

- Hãy lui trở ra.

Gã họ Bành ấp úng:

- Tôn giá...

Tên đại hán ốm cao đáp:

- Đây là vị bằng hữu của lão gia ta, các người không được xâm phạm, nếu có gì lão gia ta sẽ nói chuyện với Hồ Tam Nương sau.

Vẻ mặt hầm hầm của đám họ Bành chợt tan đi mất hết, chúng lật đật vòng tay cúi mình và dẫn nhau tháo trở ra.

Tên đại hán ốm cao bước tới trước mặt Phi Độc Hành thi lễ:

- Phí gia, tại Kinh Sư, con người phức tạp lắm, Đồ gia sợ Phí gia gặp chuyện phiền lòng nên phái tiểu nhân âm thầm theo để hộ vệ.

Phi Độc Hành cười :

- Thật là phiền nhọc chư vị vô cùng, xin cho tại hạ gởi lời đa tạ Đỗ gia.

Nói xong, hấn quay mình bỏ đi dọc theo ngõ hẻm.

Tên đại hán nhìn theo một lúc rồi cũng rẽ sang ngõ khác.

Phi Độc Hành về đến khách sạn thì thiên hạ đã tắt đèn.

Giờ này không còn có một người ra ngoài, kể cả số kỹ nữ đến đây đón khách cũng không thấy dạng.

Phi Độc Hành vào phòng đốt đèn, hấn thấy ngay một mảnh giấy dán dưới bình hoa, trong giấy không xưng hô, cũng không ký tên, chỉ viết hai hàng:

“Gian nịnh chuyên quyền tàn ác, gần họ là mang họa”.

Nét chữ mềm mại và thật đẹp.

Phi Độc Hành đứng lặng một lúc rồi vò nát mảnh giấy ném vào giỏ rác...

- o O o -